

NI SEMPRE EL BLANC ÉS DE CALÇ, NI TOTS ELS BLAUS SÓN LA MAR

Si convinguéssim que una de les motivacions atribuïbles a la majoria d'artistes consisteix en l'intent –en perpètua reformulació- d'ordenar el caos, en el cas de Carles Guasch, aquest afany és en primer lloc observable en l'articulació de les formes, tot i que, d'una manera menys evident, allà on es juga la veritable partida diríem que és en els diàlegs i les tensions que s'estableixen entre els colors.

Pel que fa a la qüestió de la forma, i atenent a la disposició dels elements dins el rectangle, potser no seria arriscat parlar d'abstracció geomètrica –en el seu registre més humanitzat- o de certa tendència a un constructivisme que mai mantindria del tot a ratlla els esclats de l'emoció. Però és justament a la llum d'aquest diàleg que s'aniria constituint el quadre com a tal. Observem així, que les seves geometries de veladures cromàtiques i transparències superposades, s'agrupen sovint sota la forma de la creu. Però no estariem parlant aquí de la creu de la mística, ni tampoc de la que, a aquestes alçades, ja ha assolit la categoria de mítica en l'obra de Tàpies -on hi apareix estampada a mode de marca, de signe- o en algunes de les de Joseph Beuys, destacables entre molts altres dels qui han emprat aquest símbol primordial. Sinó de la creu en tant que estructura oferta a manera de suport, i així poder orientar-nos en mig les forces i instàncies sempre en conflicte a aquest món. Des d'aquesta òptica, en l'obra de Guasch la creu suposaria una contribució a l'equilibri, disposada a aportar-nos un centre i quatre punts cardinals.

I com a part d'aquests punts cardinals per a l'ordenació del món, hi trobem les parets, amb el seu secret al darrere sempre a punt per a la revelació. Parets amagades a carrerons estrets, dels quals podem intuir-ne la foscor (tenyida de grisos i marrons) entre un llambreig de murs emblanquinats i coronats de roba estesa, com una forma de mostrar la pròpia intimitat al món. I carrers amb cortines de gasa rere els vidres, a través dels quals és fàcil entreveure-hi esclats de vida transitiva en contínua transformació. I per tot parets tatuades. Sobre la pell del temps: rastres, vestigis, grafismes mig esvaïts entre les successives capes de blancor.

Però no sempre el blanc és el color de la calç, ni tots els blaus són la mar, i no obstant, sovint és inevitable el paisatge, proposat a voltes en l'obra de Carles Guasch com un naufragi d'arena i blau profund. A la platja, abans la onada no els esborri del tot: signes esgrafiatos.

Són els seus quadres un camp de blaus –tothora els blaus-, marrons, grisos, vermells i per damunt de tot el blanc. Però no el blanc com a símbol de puresa, sinó un blanc sudari disposat a estendre el seu vel sobre l'emergència del desig. Cortina per a velar els instints, llençols que suggereixen i oculten l'escena primordial. I polsant al darrere, tota manifestació de vida amb l'esclat del vermell com a revelació central: taca, empremta, testimoni irredent d'una passió. Ordre i caos en la seva permanent pugna mai no resolta. Mentre això no passi, serà necessària encara la pintura, i prest per al desafiament, ben segur, el compromís sempre renovat de Carles Guasch.

Carles Fabregat